

AURA ROZENBERGA

KAS ES ESMU? KAS ES ESMU?
KUR ES ESMU?

DIGITĀLĀ DRUKA, 116 X 91 CM,
AUTORES ĪPAŠUMS

MAKS KELLJS | KARMENA, 1996–98

LORIJA SIMONSA | LENA, 1996–98

FREDS TOMASELI | DESI, 2007

DŽERALDS DŽEKSONS | TONI UN TĪ, 1996–98

DŽIMS ŠOVS | DŽO, 1996–98

DŽONS MILLERS | DŽO, 1996–98

“Kas es esmu? Kas es esmu? Kur es esmu?” ir pastāvīgi turpināta un, ar citiem māksliniekiem sadarbojoties, īstenota bērnu fotoportretu sērija, kas tika negaidīti sāкта 1995. gadā, kad Rozenberga savai meitai Karmenai uz bērnudārzu Berlīnē atnesa sejas krāsas. Karmenas audzinātāja Mērija Šmica apgleznoja bērnu sejas, savukārt Rozenberga to dokumentēja, tajā pašā vasarā fotogrāfijas izstādot *Kunstlerhaus Bethanien*. Mākslinieci valdzināja bērnu sejas gleznojumi, bet viņa labi saprata: lai arī ģimenēs ar maziem bērniem seju apgleznošana ir izplatīta, tā ierasti netiek uztverta kā augstvērtīga prakse – tā ir drīzāk aktivitāte, nevis māksla. Aicinot savus mākslinieku draugus uzņemties seju apgleznošanu, Rozenberga vēlējās noskaidrot, vai viņa spēj panākt, ka šo aktivitāti sāk uztvert nopietni. Lai arī

sākotnējais uzdevums bija apgleznot, daudzi mākslinieki izvēlējās citus virzienus, un arī bērni nebija gluži “baltas lapas”. Iznākums bija trīspusējs kopdarbs, kurā sastopas mazo modeļu individualitātes manevrēšana, pieaicinātā mākslinieka rokraksts (visbiežāk kāds raksturīgs elements) un Rozenbergas fotogrāfija. Turpinot pastāvīgo projektu, Rozenberga sadarbojusies ar vairāk nekā 80 māksliniekiem.

“Kas es esmu? Kas es esmu? Kur es esmu?” notver tapšanas mirkļus, kad identitāte vēl formējas un atklājas caur sava veida rotaļīgumu. Sadarbība ļāva māksliniekiem no jauna atklāt to rotaļīgumu, kas ir mākslas veidošanas pamatā, un tā atstāja paliekošu iespaidu arī uz bērniem, kas piedalījās sērijas tapšanā.

AURA ROZENBERGA (1949) dzīvo un strādā starp Ņujorku un Berlīni, darbojas glezniecības, tēlniecības, fotogrāfijas, video un performances jomās. Viņu interesējošajos tematos ietilpst erotisms, dzimte, bērnība un glezniecības modernistiskie pamati. Rozenbergai bijušas personālizstādes Lodzas Mākslas muzejā (2024), Miškina galerijā Ņujorkā (2023), *Pioneer Works* Ņujorkā (2023), Bauhaus muzejā Veimārā (2022), *RL16* Berlīnē (2022), *Galeria Studio* Varšavā (2017), *JOAN* Losandželosā (2016), *daadgalerie* Berlīnē (2001), *Kunsthalle St. Gallen* Sanktgallenā, Šveicē (1993). Viņa ir publicējusi vairākus fotoprojektu izdevumus. 2023. gadā, svinot mākslinieces darbības piecdesmitgadi, *CUNY* Miškina galerija un *Pioneer Works* publicēja monogrāfiju “Kas ir psihedēliskais”. Rozenbergas darbi ietilpst vairākās publiskajās kolekcijās, tostarp Lodzas Mākslas muzejā, *Luma Foundation* Cīrihē, *Bauhaus* muzejā Veimārā, Gugenheima muzejā Ņujorkā, *Lenbachhaus* Minhenē, *NBK* Berlīnē un Basa mākslas muzejā Maiamībīčā.

AURA ROSENBERG

*WHO AM I? WHAT AM I?
WHERE AM I?*

ARCHIVAL INKJET PRINT, 161 X 91 CM
COLLECTION OF THE ARTIST

MIKE KELLEY / CARMEN, 1996–98

LAURIE SIMMONS / LENA, 1996–98

FRED TOMASELLI / DESI, 2007

GERALD JACKSON / TONI AND TI, 1996–98

JIM SHAW / JOE, 1996–98

JOHN MILLER / JOE, 1996–98

Who Am I? What Am I? Where Am I? is an ongoing series of collaborative children’s portraits that began unexpectedly in 1995 when Rosenberg brought face paints to her daughter Carmen’s Berlin kindergarten. Carmen’s teacher, Marie Schmitz, painted the children’s faces, and Rosenberg, in turn, photographed them. That summer, Rosenberg exhibited these photos at Kunstlerhaus Bethanien. Attracted by the beauty of painting on a child’s face, she nevertheless understood that face painting, though popular with families of young children, is a typically devalued practice – considered more of an activity than artistry per se. By inviting artist friends to do the painting, she wanted to see if she could force it to be taken seriously. Although the original prompt was to paint, many artists went

in other directions. The child, too, was not a blank slate. A three-way effort emerged that entailed a negotiation of identity as the child stepped into masquerade, the collaborating artist’s work, often a signature trope, and the photo Rosenberg shot. Ultimately, she would work with over 80 artists on what became an ongoing project.

Who Am I? What Am I? Where Am I? captures glimpses of becoming when identity is pliable and discovered through a sense of play. The collaboration allowed artists to rediscover the kind of play at the core of making art, while the series also had a lasting impact on many of the children who took part.

AURA ROSENBERG (1949) lives between New York City and Berlin. She works with painting, sculpture, photography, video and performance. Her subjects include eroticism, gender, childhood, and the modernist foundations of painting. She has had solo exhibitions at Muzeum Sztuki, Lodz, 2024; Mishkin Gallery, New York, 2023; Pioneer Works, 2023; Bauhaus Museum, Weimar, 2022; RL16, Berlin, 2022; Galeria Studio, Warsaw (2017); JOAN, Los Angeles (2016); daadgalerie, Berlin 2001; Kunsthalle St. Gallen, Switzerland (1993). She has published several volumes of photo projects. In 2023, on the occasion of a five-decade survey of her work, the Mishkin Gallery of CUNY and Pioneer Works published a monograph titled What Is Psychedelic. Her work is in many public collections, including Muzeum Sztuki, Lodz, the Luma Foundation, Zurich, Switzerland; the Bauhaus Museum, Weimar, Germany; the Guggenheim Museum, New York, NY; Lenbachhaus, Munich, Germany; NBK, Berlin, Germany; and the Bass Museum of Art, Miami Beach, FL among others.

DŽOŠS KLAINS

MŪŽĪGI 27 (KURTS) 2013

KRĀSAINS HD VIDEO AR SKAŅU, 14:39 MIN.,
AUTORA UN 47CANAL GALERIJAS ĪPAŠUMS

“Mūžīgi 27” iztēlojas kulta mūziķi Kurtu Kobeinu (1967–1994) kā dzīvu, jauneklīgu divdesmitseptiņgadnieku 2013. gadā. Viņu apvij mūsdienu “alternatīvisma” apzīmētāji, kas iekļaujas patērētājsabiedrības produktu kopumā: e-cigaretes, plēsti džinsi, kaklarotas. Amerikāņu televīzijas interviju salkanajā formātā Kobeins negribīgi atbild uz jautājumiem par savām finansiālajām un garīgās veselības likstām. Viņš rādās pārguris un neapmierināts, domājot par mūzikas industrijas apmātību ar jaunību un radošumu. Videodarbu “Mūžīgi 27” lielā mērā iedvesmojušas TV intervijas, ko 20. gadsimta 80. un 90. gados vadīja

slavenā amerikāņu teležurnāliste Diāna Sojere. Konfrontējot (šodienas acīm) traģiskos X un Y paaudzes varoņus, Klains caur Sojeres tēlu nododas performancei, kas līdzinās terapeitiskai sarunai. Darbā “Mūžīgi 27” ievērojama netaisnība mūziķis Kurts Kobeins ir mūsu acu priekšā – viņa pazīstamā seja ir digitāli salikta un atdzīvīnāta, lietojot virkni vizuālo datu avotu. Videodarbs tika radīts, pieaicinot aktieri un ar atvērtā koda programmatūras palīdzību pārklājot viņa seju ar Kobeina attēliem. Dažubrīd programma noraustās un fasāde nobrūk, atklājot slavas un glamūra ilūziju.

DŽOŠS KLAINS (1979) dzīvo un strādā Ņujorkā, darbojas instalāciju, video, tēlniecības un fotogrāfijas jomās. Viņa māksla pēta, kā topošās tehnoloģijas maina cilvēku dzīvi 21. gadsimtā. Klains bieži lieto tehnoloģijas, prakses un formas, ko pats pēta – digitalizāciju, datu ievākšanu, attēlu manipulāciju, 3D drukāšanu, komerc reklāmu un politisko reklāmu, produktivitāti veicinošas vielas –, lai tās pašas vērstu atpakaļ pret sevi. Daži no viņa pazīstamākajiem videodarbiem izmanto agrīno dziļviltojuma programmatūru, lai spekulētu par patiesības nozīmi postpatiesības propagandas laikmetā. Klaina praviētiskā māksla savā būtībā pievēršas darba un šķiras jautājumiem, pētot, kā mūsdienu steidzamākie sociālie un politiskie jautājumi – klimata pārmaiņas, automatizācija, slimības un demokrātijas vājināšanās – ietekmē tos cilvēkus, kas veido darbaspēku. 2024. gadā Klains atklāja personalizēti Losandželosas Laikmetīgās mākslas muzejā, un viņa darbi tika iekļauti 24. Sidnejas biennālē un 8. Jokohamas triennālē. 2023. gadā Vitnijas muzejs Ņujorkā prezentēja pirmo mākslinieka lielizmēra muzeja izstādi. Klaina mākslas darbi ir iekļauti pasaules lielāko muzeju kolekcijās, ieskaitot MoMA (Ņujorkas Modernās mākslas muzeju), Gugenheima muzeju Ņujorkā, Vitnijas muzeju Ņujorkā, Losandželosas Laikmetīgās mākslas muzeju.

JOSH KLINE

FOREVER 27 (KURT) 2013

HIGH-DEFINITION VIDEO, COLOR, SOUND; 14:39 MIN.,
COURTESY THE ARTIST AND 47 CANAL

Forever 27 imagines the cult musician Kurt Cobain (1967–1994) alive as his youthful 27-year-old self in 2013. He appears with today’s signifiers of “alternativism” that are subsumed into consumer society’s total products: e-cigarettes, torn jeans, necklaces. Appropriating the saccharine format of an American television interview, Cobain reluctantly answers questions focusing on his financial and mental health struggles. He also appears exhausted and frustrated with the music industry’s obsession with youth and ingenuity. The video work *Forever 27* is largely inspired by TV interviews conducted by US TV

star-journalist Diane Sawyer in the 1980–90s. Confronting the (now) tragic icons of Generations X and Y, Kline, through the character of Sawyer, indulges in a performance akin to a therapy talk. In *Forever 27*, the late, iconic musician Kurt Cobain is before our eyes, with the familiar face digitally put together and brought to life through a myriad of visual data sources. The video was produced by hiring an actor and using open-source software to affix images of Cobain’s face onto the actor. At times, the software glitches and the façade breaks down, revealing the illusion of glamour and celebrity.

JOSH KLINE (1979) works in installation, video, sculpture, and photography. His art questions how emergent technologies are being used to change human life in the 21st Century. Kline often utilizes the technologies, practices, and forms he scrutinizes—digitization, data collection, image manipulation, 3D-printing, commercial and political advertising, productivity-enhancing substances—aiming them back at themselves. Some of his most well-known videos use early deep fake software to speculate on the meaning of truth in a time of post-truth propaganda. At its core, Kline’s prescient practice is focused on work and class, exploring how today’s most urgent social and political issues—climate change, automation, disease, and the weakening of democracy—impact the people who make up the labor force. In 2024 he had a solo exhibition at the Museum of Contemporary Art, Los Angeles and was included in the 24th Biennale of Sydney and the 8th Yokohama Triennial. In 2023 his work was the subject of a major survey exhibition at the Whitney Museum in New York. Kline’s works are included in the collections of major museums including those of The Museum of Modern Art; The Guggenheim; The Whitney Museum; and The Museum of Contemporary Art, Los Angeles. Kline lives and works in New York City.

DANIELS ČŪ UN MIKAĒLA DURANDA

TRILOĢIJA: PIRMAIS / NE DIVI / 38

2013

VIDEODARBI, CIKLISKA PROJEKCIJA, FILMU PLAKĀTI
AUTORU ĪPAŠUMS

TRILOĢIJAS SEANSS TIEK RĀDĪTS KATRAS STUNDAS SĀKUMĀ
(KOPĒJAIS ILGUMS: ~ 60 MIN.)

Ko nozīmē uzaugt, dzīvot, mīlēt un iekārot mūžīgā tiešsaistes pasaulē – tādā, kur cilvēciskas saiknes solījums ir gan allaž kārdinoši klātesošs, gan šķietami izvairīgāks nekā jebkad iepriekš? Mirgojošām, iluzorām virsmām piepildīta – gluži kā tīmeklis pats –, šī Ņujorkā strādājošā dueta Mikaēlas Durandas un Daniela Čū sensori imersīvā, drosmīgi filmētā un skaņotā tematiski saistīto īsfilmu triloģija pievēršas sociālo mediju laikmeta eksistenciālajam paradoksam, trauksmaini un nemierīgi notverot mūsu hipersavienotās pasaules ambiente atsvešinātību.

PIRMAIS, 2019, 11:59 MIN.
GALVENAJĀ LOMĀ: MEJA VANGMO
OPERATORS: DANIELS ČŪ
MONTĀŽA: MIKAĒLA DURANDA

Kāda pusaudze dzīvo savu dzīvi, viegli pārlēdzoties starp fizisko un digitālo “es”. Viņa šķērso tiltu saullēktā, seko svešiniekam pa pilsētas ielām un satiekas ar kādu draugu, lai kopīgi klaiņotu pa iecienītākajām vietām Ņujorkā. Filmas varone to visu dokumentē tālrunī un, augšupielādējot saturu profilā, izrāda

savu pasauli. Stāstījumu papildina komentāri subtitru formā – no vieglas jokošanās draugu vidū līdz draudīgām svešinieku replikām. Darbs ļauj ielūkoties mūsdienu pusaudžu realitātē, tajā, kā viņi savstarpēji mijiedarbojas caur tēliem un iesaistās dažādās digitālās saskarsmēs, un kā tas viņus formē.

NE DIVI, 2019, 28:13 MIN.
GALVENAJĀ LOMĀ: ĒRIKS LĪ
OPERATORS: ĒRIKS K. JUE
MŪZIKA: *XIU XIU*, *TZUS/NG*, *M.E.S.H.*, DELIJA GONSALESA

Divdesmit plus gadus vecs homoseksuāls vīrietis īsziņu formā iedibina attiecības ar kādu svešinieku, ko viņš saticis iepazīšanās lietotnē. Viņu ziņapmaiņa kļūst arvien intīmāka, galvenajam varonim – arhitektam Ņujorkā – kuģojot pa dzīvi. Mēs vērojam viņa atspulgu megapolē dominējošo debesskrāpju stikla fasādēs, kas vedina uz vizuālām

paralēlēm ar ekrānu pasauli, kura caurvij mūsu dzīves. Viņš ilgojas pēc patiesas saiknes, vērojot citus sociālajos medijos un vienlaikus ļaujot pamanīt sevi. Viņš mēģina uzņemt perfektu selfiju, cerēdams aci pret aci satikt savu svešinieku. Vai viņi kādreiz sastapsies? Vai tas apmierinās viņu vēlmes?

38, 2021, 22:50 MIN.
GALVENAJĀ LOMĀ: KIRĪ ČOJA, ALISIJA NOVELLA VASKESA
OPERATORS: ĒRIKS K. JUE
SKAŅU CELIŅŠ: OKJONGA LĪ, MŪZIKA: MIHO HATORI, *NITZER EBB*

Spilgti skaņas un attēlu pārrāvumi veido 38 gadus vecas sievietes psihisko ainavu, kad viņa kļūst apsēsta ar jaunas sievietes sociālo mediju tēlu – tās sievietes, kas izjauca viņas attiecības. Šī ir viena no jaunākajām Durandas un Čū filmām, kas turpina mūsdienu hibrīdās tiešsaistes/klātienēs dzīves iemiesotās pieredzes

izpēti. “38” atsedz laikmetīgās dzīves svārstīšanos starp ilgām un meklējumiem, vuārismu un vēlmi būt redzamam.

MIKAELA DURANDA (1986) un **DANIELS ČŪ** (1986) ir Ņujorkā dzīvojošs filmu veidotāju duets, kuru ilgstošā sadarbība aizsākās 2007. gadā, abiem studējot kino un televīziju Ņujorkas Universitātes Tiša Mākslas skolā. Viņu formāli drosmīgās filmas ataino šodienas laikmetam raksturīgo atsvešinātību, kur gadās arī iepriekš neparedzēti mijiedarbības un saskaņas brīži. Duranda un Čū ir izstādījuši savus darbus daudzos starptautiskos kontekstos, tostarp Roterdamas Starptautiskajā kinofestivālā, Ņujorkas kinofestivālā, *Sheffield Doc/Fest*, *BAFICI*, *Winterthur*, *Le Cinema Club*, *MoMA PS1*, *MOCA LA*, *e-flux*, *White Kolonnas*, *47 Canal* un *The Shed*. Viņi ir bijuši rezidējušie mākslinieki *Macdowell* un *Fogo Island Arts* programmās, piedalījušies kino laboratorijās Venēcijas kinofestivālā un saņēmuši Džeroma fonda mākslinieka stipendiju 2021.–2022. gadam. Viņu īsfilmu triloģija ir pieejama straumēšanai *Criterion Channel*.

DANIEL CHEW AND MICAELA DURAND

A TRILOGY:
FIRST/NEGATIVE TWO/38 2013

VIDEOS, PROJECTION ON LOOP, FILM POSTERS
COLLECTION OF THE ARTISTS

SCREENING BEGINS AROUND THE TOP OF EVERY HOUR
(RUNNING TIME ~ 60 MIN.)

What does it mean to grow up, to live, to love, to lust in a perpetually online world, one in which the promise of human connection is both tantalizingly ever-present and seemingly more elusive than ever before? Replete—like the internet itself—with shimmering, illusory surfaces, this sensorially immersive, boldly shot and soundtracked trilogy of thematically linked shorts from New York City-based collaborators Micaela Durand and Daniel Chew takes up the great existential paradox of the social-media age, capturing, with disquieting unease, the ambient alienation of our hyper-connected word.

FIRST, 2019, 11:59 MINS
STARRING: MAE WANGMO
CAMERA: DANIEL CHEW
EDITOR: MICAELA DURAND

A teenager lives her life, toggling seamlessly between her physical and digital self. She walks over a bridge at sunrise, follows a stranger through the streets of the city, and meets up with a friend to wander their favorite spots in NYC. She documents all of this on her phone, sharing her world by uploading to her profile. Comments, in the form

of subtitles, puncture this narrative, ranging from casual banter with friends to threatening comments from strangers. It is a glimpse into the realities that teenagers have to negotiate today, how they connect through personas and engage in random digital encounters, and how that shapes them.

NEGATIVE TWO, 2019, 28:13 MINS
STARRING: ERIC LEE
CAMERA: ERIC K. YUE
MUSIC: XIU XIU, TZUSING, M.E.S.H., DELIA GONZALEZ

A twentysomething gay man develops a relationship over text messages with a stranger he meets on a dating app. Their exchange becomes increasingly intimate as the protagonist navigates life as an architect in New York City. We catch glimpses of his reflection on the glass facades that dominate the architecture surrounding him, a visual stand-in for the

world of screens that populate our lives. He longs for connection, watching other people on social media while offering himself up to be seen. He attempts to create the perfect selfie in the hopes of meeting his stranger face to face. Will they ever meet? And will that satisfy their desires?

38, 2021, 22:50 MINS
STARRING: CURIE CHOI, ALICIA NOVELLA VASQUEZ
CAMERA: ERIC K. YUE
SCORE: OKKYUNG LEE, MUSIC: MIHO HATORI, NITZER EBB

Vivid interruptions of sound and images fragment the psychic landscape of a 38-year-old woman who becomes obsessed with the social media presence of the young woman who broke up her relationship. The latest entry in Chew and Durand's ongoing examination of the embodied experience of our hybrid online-IRL existence, 38 mines

contemporary life's nuanced exchanges between longing and looking, voyeurism and the desire to be seen.

DANIEL CHEW (1986) and **MICAELA DURAND** (1986) are a New York-based filmmaking duo whose long-standing collaboration began in 2007 while both were studying film and television at NYU Tisch School of the Arts. Their formally daring films depict the alienation of the present age, interspersed with previously unpredictable moments of interaction and harmony. Durand and Chew have exhibited their work in a wide range of international contexts, including Rotterdam International Film Festival, New York Film Festival, Sheffield Doc/Fest, BAFICI, Winterthur, Le Cinema Club, MoMA PS1, MOCA LA, e-flux, White Columns, 47 Canal and The Shed. They have been artists in residence at Macdowell and Fogo Island Arts, participated in film labs at the Venice Film Festival and received a Jerome Artist Fellowship 2021-2022. Their trilogy of short films is streaming on the Criterion Channel.

ELLA KRUGĻANSKA UN ALANS RĪDS

NEDIENAS AR
ROMANTISKO KOMĒDIJU 2025

GLEZNAS, VIDEO CILPA (10: 50 MIN)

ELLA KRUGĻANSKA

NICINĀJUMS, 2025
45,72 X 60,96 CM
EĻĻA UZ PANEĻA APVILKTA LINA

MĪLNIĒKU DISKURSS, 2025
45,72 X 60,96 CM
EĻĻA UZ PANEĻA APVILKTA LINA

SVAIGS, 2025
96,52 X 86,36 CM
EĻĻA UZ PANEĻA APVILKTA LINA

AUTORES UN THOMAS DANE GALERIJAS ĪPAŠUMS

ALANS RĪDS

ZEMES BAUDU DĀRZS, 2025
76,2 X 101,6 CM
AKRILS UZ LINA

PĒRN MARIĒNA NEBIJA LABA, 2025
76,2 X 101,6 CM
AKRILS UZ LINA

FRANČU RIVJĒRA, 2025
76,2 X 101,6 CM
AKRILS UZ LINA

EMOCIONĀLAIS SABRUKUMS, 2025
76,2 X 101,6 CM
AKRILS UZ LINA

AUTORA ĪPAŠUMS

Mākslinieki Ella Krugļanska un Alans Rīds pēdējos trīspadsmit gadus ir uzturējuši ļoti ciešu saziņu, runājot vai citādi sazinoties katru mīļu dienu. Viņi apmainās ar gariem, domās nereti nepabeigtiem, vietām zobgalīgiem tekstiem, kas sakrājušies jau simtiem lappaspušu garumā. Viņi šo savu “brīvā laika pavadīšanu” uzskata par nepārtrauktu projektu: spēli ar valodu, sevis un savas radošās dzīves dekonstruēšanu, izmantojot vienlaicīgi (abpusēji) empātiju un humoru. Īpaši “ĒDENEI” mākslinieki piedāvā instalāciju–kopdarbu ar nosaukumu “Nedienas ar romantisko komēdiju”, kurā apvienoti jaunradīti darbi glezniecības un video tehnikās. Savas ekspozīcijas ietvaros mākslinieki nododas apcerei par t. s “romantiskās komēdijas” žanru, ieturot abpusēji dalītu pretestību, pat riebumu pret noteikta veida estētisko sajūtu un vizālos kodus, ko šis žanrs pagēr vai pat burtiski pieprasa. Instalācijas pirmo daļu – abu autoru atsevišķos gleznojumus uz audekla – iedvesmojuši “ideālie” romantiskās komēdijas avatāri: aktieri Bridžita Bardo un Alēns Delons.

Instalācijas otro daļu veido kopīgs audiovizuāls darbs, kurā kāds fiktīvs stāstītājs, runājot no personiskā “es” skatpunkta, skaļi žēlojas:

(fragments):

... Problēma ir tā, ka es jūtu zināmu nicinājumu. Tā ir sajūta manā ķermenī. Es nezinu pietiekami daudz par romantiskās komēdijas formu, lai patiešām runātu precīzi. Es neesmu zinātnieks. Es esmu tikai gleznotājs. Problēma ir... Nu, nepatīkšanas sākās mūsu “sugas” pirmsākumos, esmu pārliecināts. Aizmirstiet visus mītus un iedomājieties, cik grūti bija pazīt kādu pirms valodas. Mums būtu vajadzīgas spēcīgas jūtas. Lai pārvarētu mūsu bailes. Pirms vārdiem. Mūsu pašreizējām sajūtām pagātnē noteikti bija nepieciešama adaptācija. Romantiskajā komēdijā ir kaut kas līdzīgs Erosam. Lai žanrs darbotos, jātic, ka, sekojot mīlestībai, viss izdosies. Bet eross nav tikai dzīvnieciska vilkme. Tas ir kaut kas rūgteni salds, es aptvēru. To nejut Mega Raiena. Tas ir kaut kas tumšāks...

ELLA KRUGĻANSKA (1978) ir Rīgā dzimusi māksliniece, kas dzīvo Ņujorkā. Nesenās personālizstādes: *Deitch Projects*, Losandželosā (2024); *Jason Haam* galerija, Seula, Dienvidkoreja (2023); *Bortolami*, Ņujorka (2021) un *Thomas Dane* galerija, Londona (2020). Iepriekšējās personālizstādes ir notikušas tādās vietās kā *Bonner Kunstverein*, Bonna, Vācija; “Teits Liverpūle”, Liverpūle, Lielbritānija; *Gavin Brown’s Enterprise*, Ņujorka un Roma, Itālija; “Tramvajs”, Glāzgova, Skotija; un *Studio Voltaire*, Londona, Lielbritānija. Krugļanskas darbi ir iekļauti grupu izstādēs *Aishti* fondā, Beirūtā, Libānā; Kim? Laikmetīgās mākslas centrā, Rīgā, Latvijā; Baltijas triennālē, Viļņā, Lietuvā; Elmhērstas mākslas muzejā, Elmhērstā, Ilinoisā; *The Hepworth Wakefield*, Hepworth, Apvienotajā Karalistē; *Pace Gallery*, Londonā, Lielbritānijā; un Bērklīja mākslas muzejā, un Klusā okeāna filmu arhīvā.

ALANS RĪDS (1976) ir Ņujorkā dzīvojošs mākslinieks, kura pēdējo gadu izstādes norisinājušās: *XYZ collective*, Tokijā; *Eric Ruschman* galerija, Ņujorkā; *Soldes*, Losandželosā, Kalifornijā; *Nicelle Beachene* galerija, Ņujorkā; *Mary Mary*, Glāzgovā; *Lisa Cooley*, Ņujorkā; *Palazzo* galerija, Breša un Patrīcija Lova, Gštādē. Grupu izstādēs ietilpst *Miguel Abreu*, Ņujorka; *Situations*, Ņujorka; *Jacky Strenz*, Frankfurte; *Poker Flats*, Viljamstauna. Viņa monogrāfiju *Warm Equations* 2016. gadā publicēja izdevums *Patrick Frey*. Reida izstādes ir recenzētas izdevumos *Bomb*, *Frieze*, *Vogue*, *NYTimes*, *New Yorker* un citur.

ELLA KRUGLYANSKAYA AND ALAN REID

*THE TROUBLE WITH
ROMANTIC COMEDY* 2025

PAINTINGS, VIDEO (10: 50 MIN)

ELLA KRUGLYANSKAYA

CONTEMPT, 2025
45.72 X 60.96 CM
OIL ON LINEN MOUNTED ON PANEL

A LOVER’S DISCOURSE, 2025
45.72 X 60.96 CM
OIL ON LINEN MOUNTED ON PANEL

FRESH, 2025
96,52 X 86,36 CM
OIL ON LINEN MOUNTED ON PANEL

COURTESY THE ARTIST AND THOMAS DANE GALLERY

ALAN REID

THE GARDEN OF EARTHLY DELIGHTS, 2025
ACRYLIC ON LINEN
76.2 X 101.6 CM

LAST YEAR MARIEN WAS BAD, 2025
ACRYLIC ON LINEN
76.2 X 101.6 CM

FRENCH RIVIERA, 2025
ACRYLIC ON LINEN
76.2 X 101.6 CM

EMOTIONAL MELTDOWN, 2025
ACRYLIC ON LINEN
76.2 X 101.6 CM

COURTESY THE ARTIST

The artists Ella Kruglyanskya and Alan Reid have spoken every day for 13 years. They exchange long, open-form writing, amassing hundreds of pages of banter. They see this as an ongoing project: a loose play with language, deconstructing themselves and the creative life through empathy and humor. For *EDEN* the artists stage paintings and video work drawn from their discourse, titled *The Trouble With Romantic Comedy*. In the installation, they are thinking about ‘romantic comedy,’ albeit from their shared sense of resistance towards the expected aesthetic feeling the genre demands.

There are two aspects to the installation. First, they exhibit large-scale paintings inspired by ‘ideal’ avatars of romantic comedy: namely Brigitte Bardot and Alain Delon. Secondly, they present a collaborative audio-visual work wherein a fictional narrator, speaking from the personal point of view of “I,” worries out loud:

(excerpt)

...*The Trouble is I feel some contempt. It’s a feeling in my body. I don’t know enough about the form of Romantic Comedy to really speak accurately. I’m not scholarly. I’m a mere painter. The trouble is... Well the trouble started at the dawn of our species, I’m sure. Forget all the myths and just imagine how difficult it must have been to know someone, before language. We would have needed strong feelings. To overcome our fear. Before words. What we now feel must have had some adaptive necessity in the past. Within Romantic Comedy, is something like Eros. For the genre to work, you must believe that by following love, everything will work out. But eros is more than just animal attraction. It’s something bittersweet, I’ve come to understand. This isn’t what Meg Ryan feels. It’s darker...*

ELLA KRUGLYANSKAYA (1978) is Riga born artist living in New York City. Recent solo exhibitions were staged at Deitch Projects, Los Angeles (2024); Jason Haam gallery, Seoul, South Korea (2023); Bortolami, New York (2021) and Thomas Dane Gallery, London (2020). Past solo exhibitions have been held at venues including Bonner Kunstverein, Bonn, Germany; Tate Liverpool, Liverpool, UK; Gavin Brown’s Enterprise, New York and Rome, Italy; Tramway, Glasgow, Scotland; and Studio Voltaire, London, UK. Works by Kruglyanskaya have been included in group exhibitions at the Aïshti Foundation, Beirut, Lebanon; Kim? Contemporary Art Centre, Riga, Latvia; The Baltic Triennial, Vilnius, Lithuania; The Elmhurst Art Museum, Elmhurst, Illinois; The Hepworth Wakefield, Hepworth, UK; Pace Gallery, London, UK; and the Berkeley Art Museum and Pacific Film Archive.

ALAN REID (1976) has had recent exhibitions at XYZcollective, Tokyo; Eric Ruschman, NY; Soldes, Los Angeles, CA; Nicelle Beauchene Gallery, New York; Mary Mary, Glasgow; Lisa Cooley, New York; A Palazzo Gallery, Brescia and Patricia Low, Gstaad. Group exhibitions include Miguel Abreu, New York; Situations, New York; Jacky Strenz, Frankfurt; Poker Flats, Williamstown. His monograph *Warm Equations* was published in 2016 by Edition Patrick Frey. Reid’s work has been reviewed by Bomb, Frieze, Vogue, NYTimes, New Yorker, and elsewhere.

GOLFCLAYDERMAN

CUKURA SKURBĪVAI BURBUĻU RITMI 2025

INSTALĀCIJA TELPĀ UN PERFORMANCE
GLĀZES, AUDUMS, METĀLA STRUKTŪRAS
AUTORU ĪPAŠUMS

*Tie ir burbuļu ritmi, kas mani griež cukura skurbī
Viens solis pa labi un otrs pa kreisi
Maestro klavieru taustiņi lēkā
Un lēkā mana sirds
Kad redzu tavu gurnu šūpas
Tajā kolosālajā GolfClayderman kostīmā
Tie nav tikai burbuļu ritmi, kas ved mani cukura skurbī*

GolfClayderman

GOLFCLAYDERMAN (2016) ir radoša partnerība starp latviešu māksliniekiem Akselu Bruku (1992) un Margrietu Griestiņu (1991), kuri strādā ar dažādiem medijiem, tostarp performanci, muzikālo teātri, dzīvesstilu, modi, sportu un ķermeņa mākslu. Viņu rosinātie mākslas notikumi ir piepildīti ar humoru un ironiju, ļaujot skatītājiem pasmieties gan par sevi, gan par sabiedrības morāli, kas izpaužas masu kultūrā. Viņu praksē dažādi mūsdienu subkultūru elementi tiek sajaukti ar 90. gadu televīzijas šovu estētiku, bet sadzīves komēdijas elementi tiek parādīti ar bufonādes palīdzību. *GolfClayderman* ir realizējuši vairākas grupu un personālizstādes, performances un dažādus kultūras pasākumus (tostarp Latvijas Nacionālā mākslas muzeja izstāžu zālē “Arsenāls”, Rīgas Fotogrāfijas biennālē, laikmetīgā teātra festivālā *Homo Novus*, Kim? Laikmetīgās mākslas centrā un galerijā “Alma”), kā arī organizē Madonas laikmetīgās mākslas festivālu “MABOCA”.

HIGH ON SUGAR OR BUBBLE RHYTHMS 2025

SITE SPECIFIC INSTALLATION AND PERFORMANCE
GLASSES, TEXTILE, METAL STRUCTURE
COURTESY THE ARTISTS

*They are bubble rhythms that spin me into a sugar rush
One step to the right and another to the left
The maestro's piano keys are bouncing
And so is my heart
When I see your hips swaying
In that colossal GolfClayderman costume
It's not just the bubble rhythms that lead me into a sugar rush*

GolfClayderman

GOLFCLAYDERMAN (2016) is a creative partnership between artists Aksels Bruks (1992) and Margrieta Griestiņa (1991), who work with a diverse range of media including performance, musical theatre, lifestyle, fashion, sport and body art. Their instigated art happenings are filled with humour and irony, enabling viewers to laugh at both themselves and the morals of society as expressed through mass culture. Throughout their practice various elements from contemporary subcultures are blended with the aesthetic of 1990s TV shows, while domestic comedy elements are displayed through buffoonery. *GolfClayderman* has realised several group and solo exhibitions, performances and various cultural events (including at the Latvian National Museum of Art's Arsenāls exhibition hall, Riga Photography Biennial, *Homo Novus* Contemporary Theatre Festival, Kim? and Alma Gallery) and organises the Madona Contemporary Art Festival “MABOCA”.

MAIJA KURŠEVA

SCHOLĒ 2025

KOLĀŽAS, RISO DRUKA
IZMĒRI DAŽĀDI
AUTORES ĪPAŠUMS

Grieķu termins *Scholē* (σχολή) sākotnēji nozīmēja “atpūta” vai “brīvais laiks”. Tas gan nenozīmē pausi vai atpūtu no darba; tas ir laiks vai dzīvesveids, kad darbības tiek izbaudītas pašas par sevi. Darbu kopas *Scholē* pamatā ir zīmējumi, kas tapuši kā vizuāli pieraksti – uzreiz ar tušas otu, bez uzmetuma vai palīglīnijām – doktorantūras lekciju laikā. Pieraksti veidoti galvenokārt, lai vienkārši zīmētu un kustinātu roku (“katra diena, kad sanāk pazīmēt, ir laba diena”), un arī tādēļ, lai koncentrētos, labāk atcerētos dzirdēto un aktīvi domātu līdzi.

Scholē darbos lietotie formālie paņēmieni – kolāža, biomorfa abstrakcija, organiskas pamatformas, košas primārās un sekundārās krāsas, kompozīciju modulārā uzbūve un radikāla atteikšanās no liekā – veido atsauci uz modernistu un *Bauhaus* principiem, interpretējot tos “jaunā patiesuma” (*new sincerity*) un postironijas garā. *Scholē* darbi būvēti, ievērojot grafiskās mākslas pamatelementus, pievienojot materialitāti un telpas dimensiju. Punkts kustībā ir

līnija, kas veido zīmējuma skeletu, un šī līnija norāda trajektoriju, kurai seko naža asmens. Papīrā grieztās formas pie virsmas notur saskares “punkti” – akrila krāsas triepieni, un, pakļautas klimatam un gravitācijas spēkam, tās turpina teju nemanāmu, lejupslidošu kustību.

Zīmējumi un kolāžas, izkārtoti intensīvos, laika nonēsātos kādreizējās skolas interjeros, atgādina izglītojošus vai informatīvus plakātus, kas, laikam ejot, zaudējuši savu sākotnējo didaktisko nozīmi, un tagad ir atvērti jaunām interpetācijām. Lai arī starp valodu un attēlu pastāv būtiska atšķirība – valoda tiecas būt precīza, savukārt attēls ir daudznozīmīgs un atvērts interpretācijai –, *Scholē* lakoniskie attēli, sapāroti ar valodu, izgaismo uztveres elastību un rada augsni jaunam, spekulatīvam naratīvam. Šī neparastā situācija ierosina un uzvedina mentālam ceļojumu laikā, ļaujot uz brīdi iztēlē izdzīvot pagātnes ainas vai iztēloties kādus nākotnes scenārijus.

MAIJA KURŠEVA (1981) ieguvusi bakalaura (2006) un maģistra (2008) grādu Latvijas Mākslas akadēmijas Vizuālās komunikācijas nodaļā. Kurševa strādā ar instalāciju, kustīgo attēlu, grafiku un zīmējumiem. 2017. gadā Kurševa dibinājusi nekomerciālu galeriju *Low* un veidojusi galerijas izstāžu programmu (2017–2019). Dibinājusi Rīgas Zīnu festivālu un bijusi festivāla izstāžu kuratore (2016, 2018), kā arī ar domubiedriem dibinājusi mākslinieku apvienību *Popper Publishing* un vadījusi kolektīva projektus (2012–2018). Kurševa bijusi mākslinieku rezidencēs Kai, Tallinā (2020), ISCP, Ņujorkā (2019), Kim? Rezidences balvas 2019 ietvaros, *Cité Internationale des Arts*, Parīzē (2019) un *Iaspis*, Ūmeo (2013). Piedalās izstādēs kopš 2004. gada Latvijā un ārvalstīs. 2017. gadā nominēta Purviša balvai par darbu “Dzīvesprieks”. Šobrīd Kurševa pasniedz kompozīciju un sietspiedi Latvijas Mākslas akadēmijas “Kustība. Attēls. Skaņa” apakšnozares studentiem. 2021. gadā Kurševas darbi tika iekļauti izdevniecības *Phaidon* zīmējumam veltītajā izdevumā *Vitamin D3*.

SCHOLĒ 2025

COLLAGES, RISO PRINT
DIMENSIONS VARIABLE
COURTESY THE ARTIST

The original meaning of the Greek word *Scholē* (σχολή) was “leisure” or “free time”. It does not, however, imply a pause or rest from work – it is rather a time or a mode of life when actions are pursued for their own sake. The *Scholē* series is based on drawings made as visual notes during PhD lectures – drawn directly with an ink brush, without sketches or guiding lines. These notes were made primarily just for drawing and hand movement (“every day one gets to draw is a good day”) and also to aid concentration, enhance memory and actively think along.

The formal techniques employed in the *Scholē* works – collage, biomorphic abstraction, organic base forms, bright primary and secondary colors, modular composition, and a radical refusal of all that’s superfluous – reference modernist and Bauhaus principles, reinterpreting them in the spirit of new sincerity and post-irony. The works of *Scholē* are grounded in the core elements of graphic art, adding materiality and a spatial dimension. A point in motion

becomes a line that forms the skeletal structure of the drawing, and this line also marks the trajectory followed by a knife. The cut shapes of paper are fixed to the surface at “points” of contact – drops of acrylic paint – and, exposed to climate and gravity, they continue in an almost imperceptible downwards movement.

Arranged in the intensive, timeworn interiors of a former school, the drawings and collages resemble educational or informational posters that have lost their initial didactic function and are now open to new interpretations. Although there is a fundamental difference between language and image – language aims to be precise, whereas image is ambivalent and open to interpretation – the laconic images of *Scholē*, when paired with language, illustrate the flexibility of perception and provide fertile ground for a new speculative narrative. This unusual setting invites and suggests a mental journey through time, allowing one to briefly experience scenes of the past or imagine future scenarios.

MAIJA KURŠEVA (1981) holds BA (2006) and MA (2008) degrees from the Department of Visual Communication in the Art Academy of Latvia. Kurševa works with installation, moving image, graphic art and drawings. In 2017, Kurševa founded the non-commercial gallery *Low*, serving as its program director from 2017 to 2019. She founded Riga Zine Fest and was the curator of the festival’s exhibitions (2016, 2018), and she was also a co-founder of the artist collective *Popper Publishing*, where she served as project manager from 2012 to 2018. Kurševa has participated in artist residencies *Kai* in Tallinn (2020), *ISCP* in New York (2019) via the *Kim?* Residency Award 2019, *Cité Internationale des Arts* in Paris (2019) and *Iaspis* in Umea (2013). From 2004, she has participated in exhibitions in Latvia and abroad, and notably, was nominated for the Purvītis Prize in 2017 for her work *Joviality*. She currently teaches composition and screen printing at the Art Academy’s Movement.Image.Sound Department. In 2021, her works were included in the *Phaidon* anthology *Vitamin D3*.

URBĀNAIS BĀRS 2025

PAGALMA/DĀRZA INTERVENCE: LATVIJAS MĀKSLAS AKADEMIJAS
INTERJERA DIZAINA NODAĻAS STUDENTI ČĀRLIJAS BLĒDELAS (DE/NL)
UN EDGARA JANES (LV/NL) VADĪBĀ INTERJERA DIZAINA VASARAS
SKOLAS 2025 IETVAROS

“Urbānais bārs” ir īslaicīga āra intervence, ko projektējuši un montējuši Latvijas Mākslas akadēmijas Interjera dizaina nodaļas studenti dizaineres Čārlijas Blēdelas un arhitekta Edgara Jane vadībā. Bāra tipoloģija, kas izvietota “ĒDENES” pagalmā, kļūst par telpisku līdzekli, lai izpētītu, kā sociālās tikšanās var aktivizēt pagalmu kā pilsonisku telpu.

Pilngadība, bārs, skatuve. Kāda tam šeit ir saikne? Studenti tika aicināti nedomāt par priekšmetiem, bet gan par sociālajām saiknēm. No atmiņām par nepieradinātu izrādi un saviļņojumu līdz mulsinošām tikšanās reizēm un ilgstošām sarunām. Šīs personiskās pieredzes ir īslaicīgas

un īsi dzīvojošas. Ja mēs šim sajūtām piešķirtu ķermeni, kā tas izskatītos? Bārs kļūst par sabiedrības aizkulisēm. Telpiska konstrukcija, kas atspoguļo paradoksālo dinamiku starp vēlmi būt pamanītam un cerību palikt nepamanītam.

Projekts veidots no 30 m³ rūpnieciski bojātiem keramikas blokiem, kurus piegādājis uzņēmums “LODE”, tādējādi no jauna izmantot materiālu, kas citādi būtu paredzēts iznīcināšanai. Projektēts kā spontānas mijiedarbības poligons, “Urbānais bārs” uzsver, cik svarīgi ir radīt telpas, kas veicina dialogu, pārdomas un kopienas piederības sajūtu.

Organizē:

Latvijas Mākslas akadēmijas Interjera dizaina fakultātes vasaras skola

Vadītāji:

Čārlija Blodela, Edgars Jane

Projektēšana un montēšana:

Viktorija Eva Baltaviča, Madara Barovska, Rēzija Samanta Bartkēviča, Alekss Artus Kundziņš, Una Meilande, Loreta Osmolovska, Izolde Podniece, Ella Šēnknehte, Vendija Vīlistere, Luīze Zalmansone, Elīna Surkeviča, Vadims Piņegins, Arturs Maijers, Raimonds Rūdolfs Ošis, Anastasija Šarigina, Nikola Ulriha, Dāvids Zagorskis, Grieta Anna Šmite, Evelīna Laizāne, Dagne Kaupe, Elīna Kristiāna Rītere

Īpašās pateicības:

LODE, Ingūna Elere, Ieva Lāce–Lukševica

URBAN BAR 2025

COURTYARD/GARDEN INTERVENTION: STUDENTS OF THE INTERIOR
DESIGN DEPARTMENT OF ART ACADEMY OF LATVIA, LED BY CHARLY
BLÖDEL AND EDGARS JANE AS PART OF INTERIOR DESIGN SUMMER
SCHOOL 2025

Urban Bar is a temporary outdoor intervention, designed and assembled by students of the Interior Design Department of the Latvian Academy of Arts, under the guidance of designer Charly Blödel and architect Edgars Jane. Situated in the courtyard of *EDEN*, the typology of the bar becomes a spatial means to explore how social encounters can activate the courtyard as a civic space.

Coming of age, a bar, a stage. What is the connection here? The students were asked to not think in objects, but in social connections. From memories of untamed spectacle and thrill, to embarrassing encounters and long-lasting conversations. These personal

experiences are temporary and short-lived. If we were to give a body to these sensations, what would it look like? The bar becomes a societal backstage. A spatial construct that captures the paradoxical dynamic between the desire to be seen and the hope to stay unnoticed.

Constructed from 30m³ of industrially defective ceramic blocks provided by LODE, the project reclaims material otherwise destined for disposal. Designed as a testing ground for spontaneous interaction, the *Urban Bar* emphasises the importance of creating spaces that foster dialogue, reflection and a sense of communal belonging.

Organised by:

Summer School of Interior Design Faculty at Latvian Arts Academy

Led by:

Charly Blödel, Edgars Jane

Designed and assembled by:

Viktorija Eva Baltaviča, Madara Barovska, Rēzija Samanta Bartkēviča, Alekss Artus Kundziņš, Una Meilande, Loreta Osmolovska, Izolde Podniece, Ella Šēnknehte, Vendija Vīlistere, Luīze Zalmansone, Elīna Surkeviča, Vadims Piņegins, Arturs Maijers, Raimonds Rūdolfs Ošis, Anastasija Šarigina, Nikola Ulriha, Dāvids Zagorskis, Grieta Anna Šmite, Evelīna Laizāne, Dagne Kaupe, Elīna Kristiāna Rītere

With special thanks:

LODE, Ingūna Elere, Ieva Lāce–Lukševica

MIĶELIS MŪRNIEKŠ

ZUDUŠĀ LAIKA STRŪKLAKA

2025

BRĪVDABAS STRŪKLAKAS INSTALĀCIJA
NERŪSĒJOŠAIS TĒRAUDS, BETONA KANVA, ŪDENS STRŪKLA,
PULVERKRĀSA, ALUMĪNIJS, SVEĶI
250 X 250 X 200 CM
AUTORA ĪPAŠUMS

Mīts par Jaunības strūklaku uzplauka 16. gadsimta pētījumos, kad piedzīvojumu meklētāji, to vidū spāņu konkistadori, apceļoja Āfrikas piekrasti un Ameriku, meklējot ūdens avotu, kas, domājams, dziedē slimības un novērš novecošanās procesu. Sākot ar japāņu stāstu par kokgriezēju, kurš atradis brīnumainu ūdeni, kas viņa sievu pārvērtis par zīdaini, un turpinot ar leģendu par Aleksandra Lielā mūžīgās dzīvības meklējumiem, priekšstats par brīnumaino strūklaku ir sevi pieteicis cauri visdažādākajām kultūrām kā simbols cilvēka vēlmei *īecementēt* savu klātbūtni, iekarojot ne tikai zemi, bet arī uzveicot laiku.

Balstoties uz šiem bagātīgajiem un nereti koloniālu nodomu vadītiem centieniem mistiskā avota meklējumos, Mūrnieka brīvdabas instalācija “Zaudētā laika strūklaka” pievēršas spekulatīvo mītu veidošanas stratēģiju nojēgumam. Prezentējot strūklaku kā unikālu

bezprecedenta atklājumu, Mūrnieka nodoms ir apšaubīt priekšstatus par vēsturisko autentiskumu un ar to saistītajiem naratīviem.

Laikmetā, kad robeža starp faktiem un fikciju bieži vien ir miglaina un vienlaicīgi – stingri uzraudzīta, “ĒDENES” iekšpagalma dārzā esošā “Zudušā laika strūklaka” ir uztverama ne tikai kā vieta kontemplācijai un sajūtu iegremdēšanai. Pārklājot strūklakas armatūru ar “betona audeklu”, ko parasti izmanto ASV militārie spēki un ainavu arhitekti, Mūrnieks atveido tādu teritoriālu strūklakas versiju, kas kontrastē ar konvencionāli un “visiem izdevīgi” pieņemtiem pagātnes ierakstiem. Šādā kontekstā skatīta, “Zaudētā laika strūklakas” *atgriešanās* top par liecību tiem izvairīgajiem stāstiem, ko mēs paši sev stāstām par laiku, novecošanu un arvien nemitīgajām ilgām pēc mūžīgas jaunības.

MIĶELIS MŪRNIEKŠ (1995) ir Amsterdamā dzīvojošs latviešu mākslinieks. Viņa prakse pēta tēlniecības un instalāciju krustpunktus, izmantojot laikmetīgās sociālās kritikas prizmu, kas bieži vien ir caurvīta ar ironiju. Balstoties uz *ready-made* mākslas estētiku, Mūrnieks konstruē darbus no pazīstamiem materiāliem un formām, savijot daudzslāņainus naratīvus, kas izceļ dinamisku mijiedarbību starp materialitāti, saturu un kustību. Sandberga institūta “Netīrās mākslas nodaļas” absolvents (maģistra grāds, 2023) Mūrnieks ir sarīkojis vairākas personālizstādes Rīgā, tostarp Behavioral Sink izstādē Kim? Laikmetīgās mākslas centrā (2024). Piedalījies grupu izstādēs Nīderlandē, Īrijā, Portugālē un Spānijā, kā arī tēlniecības kvadrinnāles *The Miracle of Democracy, Synthesis*, festivālā MABOCA, dueta izstādē *Security Patterns* galerijā Low u.c.

THE FOUNTAIN OF LOST TIME

2025

OUTDOOR FOUNTAIN INSTALLATION
STAINLESS STEEL, CONCRETE CANVAS, WATER JET,
POWDER COATING, ALUMINUM, RESIN
250 X 250 X 200 CM
COURTESY THE ARTIST

The ancient Fountain of Youth myth blossomed during 16th-century explorations, where adventurers, like the Spanish conquistadors, scoured the African coast and the Americas in search of a water source believed to cure sickness and reverse the aging process. From the Japanese tale of a woodcarver whose found magical waters that turned his wife into an infant, to the legend of Alexander the Great’s quest for eternal life, the notion of the miraculous fountain has appeared across cultures as a symbol of human desire to endure their presence by conquering not only land, but also time.

Drawing from these rich and oftentimes colonially charged narratives surrounding the historic search for the mystical spring, Mūrnieks’ outdoor fountain installation, *The Fountain of Lost Time*, is concerned with the notion of speculative myth-making strategies at

large. By presenting the fountain as an unprecedented discovery, Mūrnieks’ aims to challenge perceptions of historical authenticity and the narratives that surround it.

In an era where the line between fact and fiction is often disguised and highly surveilled, *The Fountain of Lost Time*, found in the inner courtyard-garden of *EDEN*, is to be viewed not only as a site for contemplation and sensorial immersion. By covering the fountain’s armature with “concrete canvas”, commonly used by the U.S. military and landscape architects, Mūrnieks’ renders a territorial version of the fountain that contrasts conventionally and conveniently accepted records of the past. All in all, *The Fountain of Lost Time’s* comeback becomes a testament of the elusive stories we tell ourselves about time, aging, and the unceasing pursuit of eternal youth.

MIĶELIS MŪRNIEKŠ (1995) is a Latvian artist based in Amsterdam. His practice explores the intersection of sculpture and installation through the lens of contemporary social critique, often infused with irony. Drawing on the aesthetics of *ready-made* art, Mūrnieks constructs works from familiar materials and forms, weaving in layered narratives that highlight the dynamic interplay between materiality, content, and movement. A graduate of the Sandberg Institute’s Dirty Art Department (MA, 2023), Mūrnieks has held a few solo exhibitions in Riga, including *Behavioral Sink* at Kim? Contemporary Art Centre (2024). He has participated in group exhibitions across the Netherlands, Ireland, Portugal, and Spain, as well as in the sculpture quadrennial *The Miracle of Democracy, Synthesis*, MABOCA Festival, duo exhibition *Security Patterns* at Low gallery, e.t.c.

PIRĀTISKĀ BIBLIOTĒKA X MIKA SOLOMON

“Pirātiskā bibliotēka” sastāv no personīgajām versijām materiāliem, kas iegūti, izmantojot izstādes “ĒDENE: Saldie sešpadsmit” mākslinieku un vairāku uzaicināto radošo cilvēku ieteikumus. Dalībnieki tika aicināti iesniegt materiālus (grāmatas, zīnus, saites no *YouTube*, CD diskus u. c.), kas viņus ietekmējuši viņu pieaugšanas gados. Jaunu materiālu atklāšana, bieži vien no pagrīdes vai subkultūras avotiem, jaunam cilvēkam var būt neticami formējoša. Reizēm šie atklājumi var iepazīstināt ar idejām, kas spēji izmaina individa dzīves gaitu.

“Pirātiskā bibliotēka” piedāvā iepazīties arī plašu *PROVENCE* (Cīrihe) žurnāla arhīvu, kas aptver pēdējos 15 gadus,

Pateicības:

izstādes dalībnieki un Santa Hirša, Igors Gubenko, Māriete Inzule, Katrīna Jauģiete, Ainārs Kamoliņš, Tobias Kaspars, Matīss Mirošņikovs, Maija Rudovska, Krišs Salmanis

MIKA SOLOMON

KOMPĀNIJAS PĒC 2025

INSTALĀCIJA AR MĪKSTAJĀM ROTAĻĻIETĀM, ZĪMĒJUMI
AUTORU ĪPAŠUMS

*Vecas sekcijas plauktos izvietotas
figūriņas, rotaļlietas un mikstas mantiņas,
tērpušās fantāzijās. Ogles zīmējumi*

MIKA SOLOMON (1994) ir vizuālie mākslinieki, kas dzīvo Rīgā, Latvijā, bet nāk no Portlendas, Oregonā (ASV). Viņi absolvējuši Latvijas Mākslas akadēmiju 2024. gadā, ar maģistra grādu zīmēšanas specialitātes nodaļā. Mikas darbos bieži ietvertas ir fantāzijas, emocionālās/afektīvās vizualizācijas, dzīvojamās telpas, un maiguma tēmas. Viņu prakse aptver dažādus tehnikas, priekšplānā ir zīmēšana un video.

kā arī Baltijas žurnāla *A Shade Colder* (Tallina) jaunākajiem izdevumiem. Vienlaicīgi bibliotēka sniedz ieskatu Kim? publicētajos izdevumos un dažādos gadu gaitā savāktajos materiālos, kā arī izstādes kuratoru personīgajās – *coming of age* – liecībās.

Apmeklētāji tiek aicināti pavadīt laiku bibliotēkā un pašrocīgi izgatavot jebkuru tajā pieejamo materiālu kserokopijas. Šis mudinājums kalpo par aicinājumu pašizglītoties jaunākās paaudzes auditorijas pārstāvjiem, kā arī vienlaicīgi ir uzskatāms par personisku un neoficiālu “ĒDENE: Saldie sešpadsmit” mākslinieku–dalībnieku bibliogrāfiju.

BOOTLEG LIBRARY X MIKA SOLOMON

The Bootleg Library consists of personal versions of materials sourced through recommendations of *EDEN: Coming of Age* exhibiting artists and several invited contributors. Artists were asked to submit materials (books, zines, Youtube links, CDs, etc) that influenced them when they were coming of age, whether certain books, movies, zines, or albums. Discovering new material, often from underground or subcultural avenues, can be incredibly formative for a young person. Occasionally, this discovery can introduce ideas that change the arc of one's life.

The Bootleg Library also displays an extensive selection of *PROVENCE*

Acknowledgements:

All exhibition artists, Santa Hirša, Igors Gubenko, Māriete Inzule, Katrīna Jauģiete, Ainārs Kamoliņš, Tobias Kaspar, Matīss Mirošņikovs, Maija Rudovska, Krišs Salmanis

(Zurich) magazine editions spanning the last 15 years as well as *Baltic* magazine's *A Shade Colder* (Tallinn) recent editions. Additionally, the library provides an insight into Kim?s own published titles and various ephemera gathered throughout years, as well the exhibition's curators' personal coming of age memorabilia.

Guests are invited to spend time with the library and to make Xerox copies of any materials they would like. This invitation extends the material out towards a new generation while also acting as a personal and unofficial *EDEN: Coming of Age* artist bibliography.

MIKA SOLOMON

PRESENT COMPANY CONSIDERED 2025

INSTALLATION WITH STUFFED ANIMALS, DRAWINGS
COURTESY THE ARTIST

*Inside the shelves of an old cabinet lie
figurines, plush toys, and stuffed animals
cloaked in a fantasy about fractured
youth. Charcoal drawings punctuate*

*the array of cuteness, depicting playful
characters and feelings associated
with reading.*

MIKA SOLOMON (1994) is a visual artist, based in Rīga, LV and originally from Portland, OR (US). They graduated from the Art Academy of Latvia in 2024, with an MFA from the drawing specialty department. Mika's work often includes themes of fantasy, emotional/affective visualization, living spaces, and cuteness. Their practice spans a variety of mediums, with drawing and video at the forefront.

DAIGA GRANTIŅA

PUSAUDZĪBA JEB 3 VEIDI,
KĀ SĒDĒT UZ OLAS ZEM
VIENTULĪBAS SPĀRNA 2025

AUDUMS, SILIKONS, KOKS, TINTE, METĀLA SIETS, AEROSOLA KRĀSA,
ALUMĪNIJS, DIEGI, ĀĶIS
AUTORES UN *EMALIN* GALERIJAS ĪPAŠUMS

*Turpinās caurspīdībās, kas piederas
Sevis paša centra radīšanai – visu centru centra, kas
lezīmēs vārtus, pie kuriem pašam atgriezties.
Vēlāk.
Laika posms pildīts mīlas dzejoļiem sev, lai apliecinātu izturību.
Pildīts
Tilpnēs, kam draud sadalīšanās.
Kalpo,
Lai noasiņotu brīvprātīgas vienpatības paspārnē.
Glabā
Pašdarināto kāpšanas, graušanas rīku.
Glabā
Pašdarināto iniciācijas rīku.
Glabā
Pašdarināto dzīvības ūdens rīku.
Glabā
Pašdarinātos rīkus maigi melnā kvadrātā.*

23.05.2025.
Supē, Daiga Grantiņa

Grantiņas skulptūras pievēršas materiālu
saskarsmēm un to attiecību disonansei
un konsonansei, raisot vingrinājumu skata
paplašināšanās. Viņas materiālie gājieni
atbalso organismu un viņu strukturālos
pavērsienus, navigējot pa formas un
apmēra attiecībām tur, kur mikroskopiskais
un makroskopiskais pārklājas un krustojas.

DAIGA GRANTIŅA (1985) dzimusi Saldū, dzīvo un strādā Parīzē, Francijā.
Viņas personalizstādes bijušas skatāmas Apencelles Mākslas muzejā, Apencelē (2024),
Massimo de Carlo, Parīzē (2024), *Foksal Gallery Foundation*, Varšavā (2024), Z33,
Hāseltē (2024), Rīgas Mākslas muzejā Birža, Rīgā (2022); GAMeC, Bergamo (2021),
Emalin, Londona (2021), *New Museum*, Ņujorka, (2020), Latvijas paviljons 58. Venēcijas
biennālē, Venēcija (2019), *Palais de Tokyo*, Parīze (2018), *Kunstverein* Hamburgā,
Hamburga (2017).

Viņas abstraktā leksika smeļas iedvesmu
no ķermeņiem un ainavām, lai pētītu
neaprstāmo matēriju; tas ir plastisks
bezformīgā un greizā izmeklējums.
Intuitīvi sastatītas formas pašiznīcinās un
pašrodas, esot vienlaikus ilgstošs kopīgas
idejas izvērsums un spriedzes lauks, kur
tiek pārkārtotas uztveres hierarhijas.

ADOLESCENCE OR
3 WAYS OF BLEEDING UNDER
THE WING OF SOLITUDE 2025

FABRIC, SILICONE, WOOD, INK, METAL MESH, SPRAY COLOR,
ALUMINUM, THREAD, HOOK
COURTESY THE ARTIST AND EMALIN

*Enduring in transparencies that belong
To the creation of one’s own center, the center of centers that will
Mark one’s own gate to return to.
Later.
A time gate filled with love poems to oneself, to note endurance.
Filled
Into liquid chambers ready to disintegrate.
Serve
Under the wing of voluntary solitude to bleed outward.
Store
The self-made tool for scaling, for stripping.
Store
The self-made tool for initiation.
Store
The self-made tool for the water of life.
Store
The self-made tools in a soft black square.*

23.05.2025
Souppes, Daiga Grantiņa

Grantina’s sculptures investigate the
encounters between materials and their
consequent relationships of dissonance
and consonance, inducing an exercise in
expanded vision. Her material gestures
resonate with the structural shifts of
organisms and environments, navigating
relations of volume and form at the point
where microscopic and macroscopic
overlap and intersect. Her abstract

vocabulary borrows from bodies and
landscapes to explore indescribable
matter, a plastic investigation of the
formless and misshapen. Intuitively
concocted forms self-consume and
self-produce, at once a continuous
development of a shared idea and
a space of tension where the hierarchies
of perception find themselves rearranged.

DAIGA GRANTIŅA (1985) was born in Saldus (LV), lives and works in Paris,
France. Her solo exhibitions have been presented at Kunstmuseum Appenzell, Apenzell
(2024), Massimo de Carlo, Paris (2024), Foksal Gallery Foundation, Warsaw (2024), Z33,
Hasselt (2024), Riga Art Museum Bourse, Riga (2022); GAMeC, Bergamo (2021); Emalin,
London (2021); New Museum, NYC, (2020); Latvian Pavilion at the 58th Venice Biennale,
Venice (2019); Palais de Tokyo, Paris (2018); Kunstverein in Hamburg, Hamburg (2017).

EDEN
DÄRZS
GARDEN

EDNWC